

Glemmende, hvad der er bagved.

Fil.3.14: ”Men ét gør jeg: **glemmende, hvad der er bagved**, men rækkende efter det, som er foran, jager jeg imod målet, til den sejrpris, hvortil Gud fra det høje kaldte os i Kristus Jesus.”

Paulus kunne glemme, hvad der var bagved, fordi Gud havde glemt det. Det var bredt ud for Gud og skjult af det sonende blod.

1.Johs.1.9: ”Dersom vi bekender vore synder, er Han trofast og retfærdig, så at Han forlader os synderne og renser os fra al uretfærdighed.”

Esaj.43.25: ”Jeg, jeg er den, som udsletter dine overtrædelser for min egen skyld, og jeg vil ikke ihukomme dine synder.”

Læs også: Esaj.44.22   Mika7.19   Rom.8.33-34
Jer.31.34 og Hebr.8.12

Der er mennesker, der har glemt, hvad der er bagved, eller som **vil** glemme det, men Gud har ikke glemt det, for det er ikke erkendt og bekendt for Ham, og derfor heller ikke tilgivet og udslettet.

Der er synd, som vil føre dem for dommen, fordi de ikke vil slippe den.

Oh – lad os rense vore sjæle i sandhed og lydighed – så intet er imellem os og Gud – og intet mellem os og noget andet menneske – uden Lammets sonende blod.

Så kan vi glemme, hvad der er bagved, fordi Gud har kastet al vor synd i forglemmelsens hav.

Et vidunderligt eksempel på at Gud glemmer vore synder, er David.

Til kong Jeroboam bliver der sagt:

1.Kong.14.8b: ”Du har ikke været som min tjener David, som holdt mine bud, og som vandrede efter mig af sit ganske hjerte til at gøre alene, hvad ret var for mine øjne.”

Hvordan kan den alvidende Gud sige om David, at han kun gjorde, hvad der var ret?

Vidste Gud da ikke, hvad enhver bibellæser véd i dag, at David havde forsyndet sig groft både mod det femte og sjette bud. (Han havde horet med en anden mands hustru og slået hendes mand ihjel)

Nej, Han vidste det ikke!
Han havde glemt det!

David havde bekendt sin synd – Sal.51 – og Gud havde tilgivet ham og glemt alt.

Men når Gud har glemt al fortidens synd, så har du og jeg også lov til at glemme!

Hvilken nåde og barmhjertighed.